

possible to further determine the trends for improvement of the relevant legislation and the development courses in the relevant area.

References

1. Харитонова О.І., Кирилюк А.В., Ульянова Г.О. Проблемні питання визначення правової природи і структури правовідносин інтелектуальної власності, що виникають у мережі Інтернет. Питання інтелектуальної власності в Інтернеті. Одеса, 2016. С. 129–200. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/7348/Kharitonova%20Ulian%20Kiril%20nauk%20pr17.pdf?sequence=1&isAllowed=y> (дата звернення: 01.02.2023).
2. Virchenko V., Fyliuk H., Virchenko V. Architectonics and Functions of Intellectual Property in Post-Industrial Economy. *Efektivna ekonomika*. 2022. N 1. URL: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2022.1.14> (date of access: 17.02.2023).
3. Інтелектуальна власність: підручник / В.Д. Базилевич. 3-тє вид., переробл. і доповн. Київ: Знання, 2014. 671 с.
4. Правова природа Інтернет-правовідносин. Правове регулювання відносин у мережі Інтернет: монографія / ред.: С.В. Глібко, К.В. Єфремова. Харків, 2016. С. 8–22. URL: https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2017/07/Yefremova/1_1.pdf (дата звернення: 06.10.2022).
5. Харитонова О.І. Суб'єкти та об'єкти правовідносин інтелектуальної власності. Актуальні проблеми держави і права. 2011. Т. 59. С. 329–335. URL: <http://www.apdp.in.ua/v59/44.pdf> (дата звернення: 12.02.2023).
6. Єфремова К.В. До перспектив правового регулювання інтернет-правовідносин: господарсько-правовий аспект. Право та інноваційне суспільство. 2014. № 1. С. 5–11. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/pric_2014_1_3.pdf
7. Еннан Р. Поняття, ознаки, сутність, специфіка та види відносин у мережі Інтернет. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2013. № 3. С. 10–19.

УДК 346.5(043.2)

Хижний А., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ КОНЦЕСІЙНОГО ДОГОВОРУ НА БУДІВНИЦТВО ТА ЕКСПЛУАТАЦІЮ АВТОМОБІЛЬНИХ ДОРІГ

Згідно з Цивільним кодексом України, договором є домовленість двох чи більше сторін, що обов'язкова для виконання вказаними сторонами і спрямована на встановлення, зміну чи припинення цивільних прав та обов'язків (ст. 626, 629) [1].

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про концесію», концесійний договір – це договір між концесіонером та концесієдавцем, який визначає

порядок та умови реалізації проекту, що здійснюється на умовах концесії [2].

В правничій літературі, договір концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг визначається як надання концесідавцем на підставі концесійного договору на платній та строковій основі юридичній особі, яка стала переможцем концесійного конкурсу, права на будівництво та управління (експлуатацію) об'єкта концесії (строкове платне володіння), за умови взяття концесіонером на себе зобов'язань щодо будівництва та управління (експлуатації) об'єктом концесії, майнової відповідальності та можливого підприємницького ризику [3, с. 129].

Однією із умов чинності договору концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг є обов'язковість прийняття рішення відповідними компетентними органами. Рішення про доцільність або недоцільність будівництва та подальшої експлуатації автомобільних доріг загального користування державного значення на умовах концесії приймає Кабінет Міністрів України на підставі висновку за результатами аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства у формі концесії. У рішенні про доцільність будівництва та подальшої експлуатації автомобільних доріг на умовах концесії обов'язково зазначаються: концесідавець, який визначається Кабінетом Міністрів України; органи виконавчої влади, відповідальні за організацію роботи щодо відчуження, вилучення, викупу земельних ділянок, необхідних для будівництва та експлуатації автомобільної дороги; загальна характеристика та технічні параметри автомобільної дороги; орієнтовна вартість будівництва автомобільної дороги та базові фінансові показники проекту, що здійснюється на умовах концесії; орієнтовні межі та площі земельних ділянок, необхідних для будівництва та експлуатації автомобільної дороги; граничний строк, на який надається концесія; граничний розмір плати за експлуатаційну готовність; очікувана інтенсивність руху; граничний розмір плати за разовий проїзд такою дорогою; маршрут альтернативного безоплатного проїзду; необхідні заходи з підготовки до проведення концесійного конкурсу; інші умови будівництва та експлуатації автомобільної дороги на умовах концесії (ст. 40 ЗУ «Про концесію») [2].

Після прийняття зазначеного рішення щодо земельних ділянок, необхідних для будівництва та експлуатації автомобільної дороги на умовах концесії, встановлюються відповідні обтяження у визначеному законодавством порядку.

Договір концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг має ряд особливостей. До таких особливостей, в першу чергу, слід віднести – умову щодо наявності альтернативного безоплатного проїзду

(автомобільна дорога) протягом усього строку експлуатації платної автомобільної дороги відповідно до Закону України «Про автомобільні дороги» [4].

Наступною особливістю цього договору є те, що державне підприємство, установа або організація, що є землекористувачем та відповідно замовником будівництва автомобільної дороги, зобов'язане укласти з концесіонером договір про делегування функцій замовника будівництва відповідно до умов концесійного договору. Договір про делегування функцій замовника будівництва визначає права, обов'язки та відповідальність концесіонера у зв'язку із здійсненням ним функцій замовника будівництва від імені та в інтересах відповідного землекористувача відповідно до містобудівного законодавства та компенсації землекористувачу земельного податку.

Третьою особливістю договору концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг є – особливий правовий режим майна, яке створюється в процесі виконання договору. Так, майно, створене концесіонером на виконання умов концесійного договору або отримане концесіонером відповідно до умов концесійного договору та розташоване у межах смуги відведення автомобільної дороги, є об'єктом права державної, комунальної власності, крім об'єктів дорожнього сервісу, які можуть бути власністю концесіонера відповідно до умов концесійного договору. Майно, створене концесіонером на виконання умов концесійного договору та розташоване за межами смуги відведення автомобільної дороги, є об'єктом права власності концесіонера, якщо інше не визначено концесійним договором.

Одним із найважливіших питань у галузі національного господарства було й залишається підвищення ефективності використання державного та комунального майна, в тому числі шляхом забезпечення потреб широкого кола споживачів у транспортних послугах. З цією метою в нашій державі було розроблено та запроваджено значну кількість різноманітних правових механізмів, в числі яких слід назвати і транспортні концесії. Завдяки існуванню та практичній реалізації цивільно-правового договору концесії на будівництво та експлуатацію автомобільних доріг може бути досягнута загальна мета – підвищення ефективності транспортної інфраструктури та надання якісних послуг споживачам.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40-44. Ст. 356.
2. Про концесію. Закон України від 03.10.2019 р. № 55-IX (в редакції від 01.01.2022 р.). Відомості Верховної Ради України. № 48. С. 5. Ст. 325.
3. Транспортне право України: підручник. В.К. Гіжевський, Е.Ф. Демський, А.В. Мілашевич. Київ: Атіка, 2012. 332 с.

4. Про автомобільні дороги: Закон України від 08.09.2005 р. № 2862-IV (в ред. 19.12.2021 р.). Відомості Верховної Ради України. 2005. № 51. Ст. 556.

UDC 342.7:614.253(043.2)

Khodakivskiy M.P., judge,
October District Court of the city of Dnipropetrovsk, Dnipro, Ukraine

TO THE PROBLEM OF THE LEGAL REGIME OF CONFIDENTIAL INFORMATION IN THE FIELD OF HEALTH CARE

The main problem that arises in the aspect of understanding and enforcement of the legal regime of confidential information in the field of health care is the imperfection of the regulation of information relations in general and confidential information in the field of health care in particular.

In the science of civil law at the moment, the prevailing opinion is that information is any information and/or data that can be stored on physical media or displayed in electronic form (part 1 of Article 200 of the Civil Code of Ukraine and Article 1 of the Law of Ukraine “On information”). Based on this point of view, the legislator of Ukraine formulated a derivative legal provision, according to which information and all its varieties, such as, for example, confidential information, including in the field of health care, are “information” and/or “data”.

We cannot agree with this formulation of the concept of information and believe that it is inadequate and does not fully reflect this objective phenomenon in law. And in continuation of this thesis, we can state that to date, the national legal doctrine has not developed a unified approach to understanding the legal nature of information in general and confidential information, including in the field of health care.

In our opinion, this can be explained to some extent by the fact that information and such a variety of it as confidential information, including in the field of health care, are not classic objects of civil law.

The prescriptions of Part 2 of Article 21 of the Law of Ukraine “On Information” define confidential information as information about a natural person, as well as information to which access is limited to a natural or legal person, except for subjects of authority. That is, such a legal construction and the corresponding legal definition of confidential information enshrined in the legislation does not reveal its essence at all and does not give a complete picture of it as such. Also, such a vague understanding of the concepts of “information” and “confidential information” leads to problems in the understanding and enforcement of the concept of “confidential information in the field of health care”.